

עמ"ת 10159/02/24 - מוחמד מחאמיד (עציר), נגד מדינת-ישראל, שלוחת תביעות חדרה חוף

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 10159-02-24 מחאמיד(עציר) נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 1754/2024

בפני כבוד השופט מאזן דאוד

העורר

מוחמד מחאמיד (עציר),

ע"י ב"כ עו"ד עאדל בויראת ו/או אח'

- נגד -

המשיבה

מדינת-ישראל, שלוחת תביעות חדרה חוף

החלטה

1. בפניי ערר על החלטות בימ"ש השלום בחדרה (כב' השופט אלכס אחרט) מיום 23/1/24 ו-4/2/24, שניתנו במסגרת תיק מ"ת 30648-01-24, בגדרן קבע בימ"ש קמא כי קיימות ראיות לכאורה, קיימת עילת מעצר, ובטרם דיון בחלופה הורה על הזמנת תסקיר מעצר לצורך בחינת החלופה שהוצגה על ידי העורר.

רקע וטיעוני הצדדים;

2. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ועבירה של החזקת חלק או תחמושת שאינם חלק מהותי מנשק, עבירה לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין.

3. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 1/1/2024, בסמוך לשעה 21:30, החזיק העורר ברשותו אקדח מסוג FN תוצרת בלגיה, כשהוא טעון במחסנית תואמת אשר הכילה 13 כדורי תחמושת מסוג 9 מ"מ, אשר היה עטוף בגרב שחורה בתוך שקית ניילון שחורה, בשטח הצמוד לביתו של העורר כשהגישה אליו באמצעות שער מתוך חצר ביתו של העורר (להלן: "שקית הניילון" ו"השטח").

עוד נטען בכתב האישום, שהעורר החזיק בשטח, בתוך שקית הניילון, בגרב נוספת, גם היא בצבע שחור, שתי מחסניות שהאחת הכילה 10 כדורי תחמושת 9 מ"מ והמחסנית השנייה הכילה 14 כדורי תחמושת 9 מ"מ (להלן: "המחסניות").

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה כנגד העורר בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

5. בהחלטה מיום 23/1/2024 קבע בימ"ש קמא כי בראיות עליהן מסתמכת המשיבה, בדמות מציאת טביעת אצבעותיו של העורר על האיזולירבנד שלופף על קת האקדח וכן על השקית בה נמצא, ראיות לכאורה, כנדרש בשלב זה של ההליך, זאת בצד העובדה כי גרסאותיו המשתנות של העורר, יש בהן, כדי לבסס את הראיות לכאורה לשלב הזה.

6. בימ"ש קמא קבע עוד כי טענותיו של העורר והסבריו לעניין הימצאות טביעות אצבעותיו, מקומן להתברר בהליך העיקרי, וכי הראיות המונחות בפני בית המשפט, יש בהן סיכוי סביר להרשעתו בעבירות המיוחסות. בימ"ש קמא המשיך וקבע כי בנסיבות העניין קיימת עילת מעצר סטטוטורית, ומשלא הוצגה חלופה באותו מועד, התברר כי המפקחים לא התייצבו לאותו דיון ובשל כך דחה בית המשפט את המשך הדיון למועד אחר.

7. ב"כ העורר, שהתייצב לדיון ביום 23/1/2024, ביקש לבדוק אפשרות של חלופה, והודיע לביהמ"ש כי המפקחים נמצאים בדרך, ובהיעדר חלופה קונקרטית, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים (עמ' 10 שורות 16 ו-17), תוך שהוא מפנה את הצדדים להגיש בקשה לעיון חוזר. מיד לאחר החלטה זו ביקש העורר: **"מבקש לשלוח את המשיב לקבלת תסקיר אשר יבחן את עניינו מטעם שירות המבחן כלפי המפקחים הרלוונטיים, כמו כן פרטיהם יועברו למבקשת אשר תבדוק אותם מבעוד מועד"**.

בקשה זו גם היא נדחתה על ידי ביהמ"ש.

8. לאחר הגשת הבקשה לעיון מחדש, התקיים דיון בחלופה הקונקרטית ביום 4/2/2024, ובמהלכו הציע ב"כ העורר שבנוסף לחלופה, מסכים הוא למעצר בפיקוח איזוק אלקטרוני בבית אחיו בערערה, תוך הוספת מעטפת פיקוח אנושית המורכבת מ-3 מפקחים. ביהמ"ש נדרש לחלופה הקונקרטית ולאחר שחקר את המפקחים, קבע בהחלטתו מיום 4/2/2024 שלטעמו מדובר במפקחים טובים וראויים, שעל פניו ניתן לתת בהם את האמון לקיום מלאכת הפיקוח, ועוד קבע בימ"ש קמא כי הריחוק הגיאוגרפי ממקום מגוריו, יש בו די, אך המשיך וקבע שיש מקום לשקול איון המסוכנות בתנאים מגבילים או במעצר בפיקוח אלקטרוני, **לאחר הגשת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן**. לטעמו של בימ"ש קמא, יש מקום לקבלת תסקיר מעצר מאחר והמדובר בעבירה שלגביה קיימת מסוכנות סטטוטורית ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, כאשר האקדח שנתפס היה טעון במחסנית ובה 13 כדורים ולצד המחסניות הנוספות.

עוד נימק בימ"ש קמא את הצורך להידרש לתסקיר מעצר בנסיבות תיק זה, בכך שהנטל להפרכת המסוכנות מוטל על כתפי העורר, על מנת להוכיח שחרף נסיבות ביצוע העבירה, ניתן לתת בו את האמון הנדרש למרות שמדובר בעורר נטול הרשעות קודמות, דבר שמחייב, לשיטת בימ"ש קמא, מדוע המשיב שאין לו כל מעורבות

קודמת בפלילים, מצא את עצמו מעורב בעבירה כזו, ולכן דרוש להסתייע בתסקיר מפורט של שירות המבחן, שיתייחס לכל הפרמטרים הרלוונטיים, לרבות שקילת אפשרות של מעצר באיזוק אלקטרוני.

9. העורר לא השלים עם החלטות אלה והגיש את הערר שבפניו. לטעמו, שגה בימ"ש קמא בכך שלא נתן משקל הולם לעובדה כי מדובר באישום הנשען על ראיות נסיבתיות בלבד; לא נתן משקל לעובדה כי הנשק שנתפס, נתפס בשטח פתוח הרחוק מביתו של העורר, כאשר שטח זה אינו בבעלות העורר ופתוח לכל דכפין. עוד טוען העורר, תוך שהוא מפנה לחקירת העורר ביחס למקום הימצאות הנשק והתחמושת, שהשטח אינו חלק מביתו אלא מדובר בשטח פתוח ועובדה זו לא קיבלה ביטוי מספיק בהחלטת בימ"ש קמא.

10. העורר המשיך וטען, כי שגה בימ"ש קמא עת ייחס משקל כבד לעובדה כי נמצאו טביעות אצבע של העורר על האיזולירבנד שעוטף את ידית האחיזה של האקדח, וזאת בשים לב לסיבות שציין העורר, אשר מסבירות היטב את הימצאות טביעות אצבעותיו שם, מאחר והוא עובד כחשמלאי, רכבו נמצא בחצר ביתו והוא פתוח והעורר עושה שימוש בסוג כזה של נייר דבק.

11. עוד טוען העורר, כי הן השקית והן האיזולירבנד הם חפץ נייד, שלגביהם סיפק העורר תרחישים סבירים לסיבות הימצאות טביעות אצבעותיו על חפצים ניידים אלה, והעורר טען שהשקית, יכול להיות שהייתה בשימוש והוא זרק אותה, וביחס לאיזולירבנד, שהוא עובד כחשמלאי וצויד העבודה שלו נמצא בטנדר פתוח בשטח, וכל אדם שעובר יוכל ליטול אותו מרכב העבודה, וכשהקשו על העורר על ידי כך שטביעת האצבע שלו הייתה על החלק הפנימי הדביק של הנייר, או אז טען העורר כי לא מן הנמנע שגם הוא זרק את הנייר הדביק ואדם אחר עשה שימוש חוזר בנייר הדביק וליפף אותו סביב ידית האקדח.

12. העורר סבור כי קיים כרסום משמעותי בראיות לכאורה כנגדו, ובפרט כשמדובר בראיות נסיבתיות, וטביעות האצבע המשויות לעורר נמצאו על נכסים ניידים, דבר שמכרסם בראיות לכאורה. העורר ממשיך וטוען כי חולשת הראיות במקרה דנן, יש בה כדי להשפיע על חלופת המעצר, מאחר וקיימת זיקה בין עוצמת הראיות ובין חלופת המעצר. לטענתו, שגה בימ"ש קמא כאשר ביקש קבלת תסקיר מעצר, חרף התרשמותו מהמפקחים ומהטבעת האנושית של הפיקוח והמרחק הגיאוגרפי, שציין לגביו ביהמ"ש שיש בו די.

על כן סבר העורר כי על ביהמ"ש לשקול את החלופה ללא קבלת תסקיר, ומשהתרשם מטיב המפקחים מחד, המרחק הגיאוגרפי מצד שני, והסכמת העורר למעצר באיזוק אלקטרוני, היה על ביהמ"ש להורות על מעצרו באיזוק אלקטרוני במקום שהוצע על ידי העורר.

13. ב"כ המשיבה סומך את ידו על החלטת בימ"ש קמא, מפנה לתיק החקירה, לראיות הקיימות בתיק, עילת המעצר, והעובדה שמדובר בהחלטה ראויה, לפיה ביהמ"ש דרש, טרם בחינת החלופה, הסתייעות בתסקיר שירות המבחן. באשר לראיות לכאורה, טען ב"כ המשיבה כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה

גבוהה, כמפורט בהחלטת ביהמ"ש, ואין מקום להתערב בהחלטתו.

14. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בתיק החקירה, אני סבור כי לא נפלה שגגה בהחלטת ביהמ"ש, שמחייבת את התערבות בימ"ש זה.

15. **באשר לתשתית הראייתית**, אני סבור כי טיעוני שובים הלב, של הסנגור המלומד, מקומם להתברר בהליך העיקרי, אז תידרש המשיבה להוכיח את אשמתו מעבר לכל ספק סביר. יש לזכור כי אנו נמצאים בשלב מעצר עד תום ההליכים וכידוע, ראיות לכאורה הן ראיות גולמיות שלאחר עיבוד ובחינה בהליך העיקרי, עשויות להוביל לקביעת ממצאים שיבססו אשמה - (בש"פ 8769/22 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, פסקה 17 (22.1.23)).

לפיכך, הבחינה של הראיות לשלב זה, אינה נעשית לפי רף ההוכחה הנדרש במשפט פלילי, אלא יש לבחון אם במכלול הראיות טמון פוטנציאל שיביא להרשעת העורר - (בש"פ 3916/22 **יוחננוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (26.6.22)).

16. עוד יש לזכור, כי הראיות אכן ראיות נסיבתיות, ובהקשר זה נקבע כבר בבש"פ 6226/23 (**עודה עואדה נ' מדינת ישראל** (12.2.2023):

"הלכה למעשה, המציאות מורכבת יותר. במצבים שבהם התשתית הראייתית נגד העורר כוללת ראיות נסיבתיות בלבד, ניתן להורות על מעצר עד תום ההליכים כאשר ראיות נסיבתיות אלה הן בעלות עוצמה כזו המובילה ל"מסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה", ולא נדרש לוודא בשלב זה את העדרו של כל הסבר חלופי אפשרי שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי - כך, בוודאי, כשהסבר כזה טרם הוצע על ידי הנאשם (ראו מני רבים: בש"פ 8311-13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (19.12.2013)) ואסמכתאות שם: בש"פ 6647-16 מדינת ישראל נ' עייש (14.9.2016); עניין ג'בר, (שם))."

17. מדובר בראיות נסיבתיות, צירופן והצטברותן מגבשות מסקנה לכאורית ברורה, טרם שלב הראיות וטרם שעברו את כור ההיתוך של ההליך הפלילי. מכאן, שאין מקום לדרישה מחמירה לפיה הראיות הנסיבתיות הקיימות בתיק זה יובילו למסקנה אחת ויחידה, ולא לשום מסקנה אחרת, כפי שצריך להיקבע בהליך העיקרי, אלא די בשלב הזה שהראיות לכאורה, אף אם הן נסיבתיות, **שעוצמתן והצטברותן מלמדות על ראיות בעלות פוטנציאל הרשעה גבוה** ותמיד בכוחו של העורר להעמיד במהלך המשפט גופו גרסת חפות חלופית, שאינה נסתרת חרף אותן ראיות נסיבתיות.

בענייננו, נמצאו טביעות אצבע של העורר **על גבי שקית הניילון השחורה**, שבתוכה היה נשק ותחמושת, ואף מעבר לכך, נמצאו 3 טביעות אצבע על גבי **האיזולירבנד שעטף את ידית האחיזה של האקדח**, כאשר מיקום

טביעות האצבע, לחלק מהן, על החלק הפנימי של איזולירבנד. יש בהצטברות ראיות נסיבתיות אלו, וצירופן יחד, כדי להוביל למסקנה אליה הגיע בית המשפט, שיש בהן כדי לגבש מסקנה לכאורית ברורה.

18. לשתי הראיות הנסיבתיות יש להוסיף את מיקום מציאת הנשק, בשטח הצמוד לביתו, ומביתו קיים שער שמוביל את העורר לאותו שטח, ושם, על אף שמדובר בשטח שאינו בבעלות העורר ו/או אינו בחצירו, אך הקרבה של אותו שטח והנגישות מחצר ביתו של העורר אל אותו שטח, **תומך בראיות הנסיבתיות שנמצאו ומחזקן.**

כך למשל לפי דו"ח פעולה של רס"מ אזולאי מיום 01.01.24 צוין שבמרחק קצר מביתו של העורר מעבר לשער פתוח, בשטח אדמה הסמוך מאוד למקום מגוריו של העורר אותרו "**בפינה בגדים ועליהם אדנית חומה**" שלאחר הזתם נמצאה "**שקית שחורה סגורה**"; בנוסף, דו"ח הפעולה של רס"ב אינאו "**במהלך חיפוש בסמוך לחומה של החצר**".

19. זה נכון שהעורר הציג בחקירתו **גרסת חפות חלופית**, הדברים ייבחנו על ידי ביהמ"ש הדן בתיק העיקרי וביהמ"ש ייאליץ, בבוא העת, לעשות בחינה השוואתית בין גרסתה המפלילה של התביעה אל מול גרסת החפות המתחרה של העורר. ביהמ"ש קמא נדרש לגרסת החפות החלופית של העורר וקבע כי הסבריו, לכאורה, ולשלב של בקשת מעצר עד תום ההליכים, אינן מספקות הסבר הגיוני חלופי, **ובעיקר ההצטברות של כל הראיות הנסיבתיות** אשר הוצגו על ידי רשויות התביעה.

אני סבור כפי שסבר בית משפט קמא שמכלול הראיות הנסיבתיות שהוכחו לכאורה, מקימות תשתית מספקת לצורך בקשת מעצר עד תום ההליכים - טביעות אצבע על השקית השחורה; טביעות אצבע על האיזולירבנד ומיקום טביעות אלו גם בחלק הפנימי הדביק ובנוסף מיקום תפיסת הנשק בסמוך לביתו של העורר - הראיות הנסיבתיות השונות משתלבות זו בזו ויוצרות על-פני הדברים מסכת ראייתית רצופה של עובדות - (ראו: בש"פ 4844/13 קופר נ' מדינת ישראל (25.7.2013)).

20. לכן, אני סבור כי לא נפלה שגגה בהחלטת בימ"ש קמא ביחס לקיומן של ראיות לכאורה, המבוססות במקרה דנן על ראיות נסיבתיות, כפי שקבע בימ"ש קמא.

21. **באשר לעילת המעצר**, אין מחלוקת שמתקיימת בעניינו של העורר עילת מעצר. עבירות נשק מהסוג בו מואשם העורר מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) ו-(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. לאור זאת, הכלל הוא להורות על מעצר עד תום ההליכים, כאשר שחרור לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני **יעשו אך במקרים חריגים** - (בש"פ 804/23 נורי נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (6.8.2023); בש"פ 5192/23 מדינת ישראל נ' פאהום, פסקה 22 (26.7.2023)).

22. **באשר לחלופת המעצר**, ביהמ"ש התרשם ממערך הפיקוח המוצע באופן חיובי, סבר כי המרחק הגיאוגרפי ממקום החלופה לביתו יש בו די, אך לפני בחינת החלופה הקונקרטית, בין כחלופה ובין כמעצר באיזוק אלקטרוני, **סבר בנקודת זמן זו בית המשפט שיש צורך בתסקיר מעצר**. קביעה זו נומקה על ידי ביהמ"ש בכך שצריך להבין לעומק את הסתבכות העורר בעבירות נשק, למרות שאין לו מעורבות פלילית קודמת, וכדי לבחון אם ניתן לתת אימון בעורר.

23. החלטה של זימון תסקיר מעצר טרם מתן החלטה סופית על ידי ביהמ"ש, היא החלטת ביניים, והערר ביחס אליה הוא ערר שבדרך כלל ערכאת הערעור ממעטת להתערב בהחלטות ביניים, מאחר וערכאת הערעור מגלה ריסון בעת שקילת התערבות בהחלטות של בימ"ש קמא בנוגע לשאלה האם להפנות לתסקיר אם לאו. בבש"פ 3888/21 **ג'לאל קטאווי נ' מדינת ישראל**, קבע ביהמ"ש העליון:

"ככלל, החלטות מן הסוג של דחיית מועד דיון בשחרור לחלופת מעצר עד לקבלת תסקיר מעצר משירות המבחן מצויות בגדר שיקול דעתה הרחב של הערכאה הדיונית, ומשכך התערבות ערכאת הערעור באלה היא מצומצמת עד מאוד".

24. אף מעבר לכך, בבש"פ 7892/22 **סולטנה נ' מדינת ישראל**, מיום 28.11.22, קבע ביהמ"ש:

"הדעה הרווחת היא, ש"ראוי לערכאת הערעור משיקולים מעשיים של יעילות הדין וחסכון במשאבי שיפוט שלא להיעתר לעררים מעין אלה" (החלטתי בבש"פ 6347/15 רזק מנאע נ' מדינת ישראל (24.9.2015); וראו גם החלטתי בבש"פ 5518/13 חמזה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.8.2013); החלטתה של השופטת ד' ברק-ארז בבש"פ 5833/15 צוברה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (10.9.2015); החלטת השופט י' דנציגר בבש"פ 6547/17 יוחנן אסרס נ' מדינת ישראל (23.8.2017)). לסקירת הדעות השונות בנוגע ל"מעצר ביניים" ראו החלטת השופט מ' מזוז בבש"פ 2269/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-9 (5.4.2015)".

25. טעם נוסף לדחיית טיעוני העורר ביחס להחלטת בית משפט להורות על קבלת תסקיר מעצר מעבר להיותה החלטת ביניים הנמצאת בליבת שיקול הדעת של הערכאה הדיונית, טמון בעובדה כי החלטה זו עולה בקנה אחד עם בקשתו של העורר עצמו בפרוטוקול הדיון מיום 23.1.24 (עמ' 11, שורות 2-3), בו עתר העורר לזמן תסקיר מעצר, אם כך לא טעה בית משפט קמא כאשר נעתר לדרישות העורר עצמו בהזמנת תסקיר!!

26. משכך היא המדיניות ביחס להחלטת ביניים של הזמנת תסקיר מעצר, ובשים לב לכך שהחלטתו של בימ"ש קמא מדוע ראוי במקרה זה להזמין תסקיר נומקה היטב ומשקפת את התלבטות בית המשפט בבחינת החלופה, לא מצאתי להתערב בהחלטה מזו, משלא נפלה בה כל שגגה.

27. על כן, ולאור כל המקובץ לעיל, אני מורה על דחיית הערר.

ניתנה היום, ג' אדר א' תשפ"ד, 12 פברואר 2024, בהעדר הצדדים.